

SUOMEN TEOSOFISEN SEURAN JÄSENLEHTI

N:o 1

TAMMIK.—HELMIK.

1920

PUHE,

jonka ylisihteeri tri J. Sonck piti T. S:n neuvottelukokousta
avattaessa 27/12 19.

Arvoisat Seuran jäsenet!

S. T. S:n Hallituksen puolesta saan kunnian lausua
Teidät kaikki sydämellisesti tervetulleiksi tähän kokoukseen.

On ollut erinäisiä syitä, joiden takia Hallitus on katsonut tarpeelliseksi kutsua koolle tällaisen neuvottelukokouksen keskellä Seuran toimintavuotta, S. T. S:n vuosikokouksen välisellä ajalla.

Ensiksikin siksi, että vuosikokouksessa ei tavallisesti ole riittävästi aikaa monien asioiden ja kysymyksien perinpohjaiseen pohtimiseen; sitten myös sen takia, että Hallitus tahtoi jo ennen vuosikokousta, tai niin pian kuin mahdollista, saada joitakuita asioita, esim. Seuran taloudellisen aseman selvitettyksi, jotta mielet tyyntyisivät. Hallitus uskoo myöskin, että monet jäsenistä pitävät suotavana, hyödyllisenä ja tärkeänä saada tilaisuuden kokoontua yhteen useammin kuin kerran vuodessa ja etenkin nyt kun viime vuosikokouksessa voi pitää Seuran siirtyneen uuteen elämänvaiheeseen. Silloinhan nimittäin Seuran silloinen monivuotinen, kokenut, isällinen johtaja ja perustaja vapaaehtoisesti jätti ohjokset käsistään tahtoen siten noudattaa lukuisten jäsenien toivomuksia saada Seuran asiat johdetuksi vähän uuteen suuntaan.

Jo useamman vuoden aikana on Seurassamme selvästi ilmennyt toivomus saada Seura siirtymään vielä enemmän kansanvaltaiselle pohjalle seuraten täten kehityksen kulkua ja aikakauden yleistä pyrkimystä. Asiain näin ollen, kun Seura on astunut tuota uutta taipaletta kulkemaan, tulevästä lähtien enemmän kuin ennen kunkin jäsenen mieskohtaisesti tarttua Seuran asioihin, koettaa johtaa sen tulevia askeleita, sen toimintaa sekä kantaa siitä edesvastuun. Tämän oivaltaan on Hallitus tahtonut täten tarjota jäsenille tilaisuuden yhteisten asioiden pohdintaan.

Seuran uusi asema, jos niin saa sanoa, velvoittaa nyt kaikkia sen jäseniä tuomaan esille parhaansa rakkaudessa, viisaudessa, itseuhrautuvaisuudessa ja käytännöllisyydessä yhteisen aatteensa, yhteisen työnsä, yhteisen pesänsä hyväksi. Ja jollemme suuresti pety, niin onkin jo jäsenissä ympäri maatamme herännyt valtava innostus ja halu ryhtyä tosityöhön ihmiselämän suurella työmaalla. Työhön innostunut nuorukainen ei säästä voimiaan, eikä vaivojaan, eikä helposti usko mitään mahdottomaksi koettamatta. Samaten on asian laita monen seuramme jäsenen. Hän kysyy uudelleen ja uudelleen: milloin sitä oikein aloitetaan ja millä tavalla, mihin suuntaan? Neuvokaa työtä, me tahtoisimme niin mielellämme antautua työhön ihmiskunnan kohottamiseksi ylöspäin henkisessä ja aineellisessa suhteessa ja levittää teos. totuuksia ja ottaa osaa uuden maailman luomiseen!

Eikä se ole ainoastaan omassa maassamme ja Seurasamme kuin huomaa tällaisen nousevan innostuksen tehdä teosofiset aatteet hedelmiä kantaviksi eletävässä elämässä, vaan voi huomata saman valtavan työhön nousun kaikkialla teosofisessa liikkeessä. Kukin tahtoo tuoda roponsa ihmiskunnan alttarille. Tahdotaan poistaa pimeys ja tietämättömyys levittämällä valoa ja tietoa; tahdotaan poistaa kurjuus ja onnettomuus harjoittamalla veljeyttä, epäitsekkyyttä ja ihmisrakkuutta, tahdotaan ryhtyä luovaan työhön jotta maailma muuttuisi paremmaksi, jalommaksi, henkisemmäksi ja onnellisemmaksi. Kaikkialla kehoitetaan, ennen kaikkea T. S:n presidentti, jäseniä pontevampaan työhön. Pidetään toivottavana, että jäsenet mahdollisimman täydellisesti perehtyisivät myös aikakauden polttaviin kysymyksiin, jotta he voisivat arvokkaasti ja järkevästi ottaa osaa niiden pohtimiseen ja ratkaisuun, sillä tänä maailman uudestisyntymisen aikana ei sovi, että teosofit, vanhat tienraivaajat jo ammoisilta ajoilta seisoisivat vain syrjästä katsojina.

Niinkuin muinoin nykyisten teosofien egot (minät) saivat olla tienraivaajina, kun oli kysymyksessä jonkin uuden pää- tai alarodun perustaminen uusine sivistyksineen, saivat suorittaa tehtävän vaikeimman osan, sen alkutyön, uuden siirtokunnan perustamisen, niin heitä taasen nykyisissä ruumeissaan käytetään suureen tehtävään. Tällä kertaa on kysymyksessä uuden perustuksen, uusien sivistysmuotojen luominen nousevalle viidennen päärodun kuudennelle alarodulle, sille henkisemmälle aikakaudelle, jonka syntymätuskia olemme näinä vuosina saaneet seurata ja jotka eivät vieläkkään ole loppuneet.

Tienraivaajilta on aina kysytty rohkeutta, uhrautuvaisuutta, kestävyyttä, luottamusta johtajiinsa ja rajatonta halua palvella heitä ja täyttää heidän toivomuksiaan ja suunnitelmiaan. Niinkuin muinoin niin nytkin kysytään meiltä kaikkea tätä. Nykyaikana ei tosin enää ole tarkoitus taistella fyysillisillä aseilla, eikä raivata siirtokuntia vihamielisten villiheimojen ympäröimiin seutuihin. Nyt käytetään henkisiä aseita, nyt on tarkoitus luoda uusia jalompia elämän käsitteitä, voittaa uusia saavutuksia tunteitten ja älyn maailmoissa.

Jos siis käsitämme, että olemme alkavan uuden ajanjakson, uuden sivistyskauden tienraivaajia, niin meidän täytyy antautua kerran taas taisteluun ja asettua ihmiselämän suurten johtajien käytettäväksi, heidän auttajikseen ja välikappaleikseen jouduttaaksemme uuden, paremman aikakauden syntymistä.

Suurimmalle osalle ihmiskuntaa onkin nykyhetkellä elämä käynyt yhä koleammaksi ja epätoivoisemmaksi yhä enenevän materialismin ja kauppakiikhoisuuden kylmästä, itsekästä syleilystä. Vihan ja katkeruuden, riitojen ja taistelujen, epävarmuuden ja epätoivon raskas sumu peittää maan yhä paksummin ja estää monen näkemästä sumun takana pilkistävää rauhan, rakkauden ja hyvätahdon aikakauden auringonkoittoa. Jouduttaaksemme sen nousua, lyhentääksemme tätä kärsimyskautta tulee meidän olla uskollisia tehtävässämme ja ryhtyä auttavaan työhön. Meidän on yhä enemmän syvennyttävä ja kasvettava rakkaudessa, palvelemishalussa, tiedoissa ja käytännöllisyydessä ja käytettävä näitä kykyjämme parhaan ymmärryksemme mukaan ihmiskunnan kohottamiseksi uuteen kehitysasteeseen.

Meille on esitetty muutamia erityisiä aloja, joilla voimme nykyhetkellä parhaiten työskennellä, palvella ja auttaa ihmiskuntaa ja jouduttaa uuden aikakauden tuloa.

Sellaisia ovat:

- 1) Idän Tähtien Järjestön työ, joka valmistaa tietä maailmanopettajan tulolle, mikä sanotaankin olevan jo lähellä.
- 2) Teosofinen kasvatustyö, etupäässä lasten kasvatus, 3) vapaamielisen teosofisen kirkon leviämisen edistäminen, 4) veljeyden harjoittaminen erityisten seurojen kautta kuten yhteisvapaamuurariliikkeen riveissä, 5) yhteiskunnallinen ja valtiollinen uudistustyö teosofisten periaatteiden pohjalla. Tätä työtä voivat jäsenet harjoittaa joko yksityisinä ihmisinä tai ryhmittymällä eri järjestöiksi, vaikkakaan ei T. S:n nimessä.

Näitä kaikkia uudistusaatteita kannatan lämpimästi ja tahtoisin niitä mitä syvimmin painostaa jäsenten mieliin.

Arv. kokouksen osanottajat! Edessämme on nyt ehkä raskas, mutta samalla tärkeä työ. Moni tärkeä kysymys odottaa käsittelyämme ja ratkaisuamme. Hallitus, joka ei ole katsonut itseään päteväksi yksin monia tärkeitä asioita ratkaisemaan, eikä ole siihen itsevaltiaasti oikeutettukaan, pyytää nyt kokouksen valistunutta, tietorikasta ja käytännöllistä myötävaikutusta esillä olevien kysymysten ratkaisuun ja hyvien päätösten tekemiseen. Hallitus uskoo, että Seurallemme tärkeiden kysymysten yhteinen pohdinta antaa jäsenille suurempaa innostusta työhön ja lujittaa yhteyden tunnetta, luo työllemme vankemman perustan. Meidän on opittava ymmärtämään sopusointuisen yhteistyön suuri merkitys. Meidän on opittava säilyttämään eheys ja yhteys, vaikkakin voimme katsella asioita hiukan eri kannoilta, nähtävä yhteys kaikkien eroittavien asianhaarojen takaa. Siten voimme me helposti välttää vihamielisyyttä, kiihkoisuutta ja hajoittavia riitoja. Pitäkäämme mielessämme, että teemme tätä työtä auttaaksemme mestareitamme ja palvellaksemme koko ihmiskuntaa.

Toivotan kaikille paljon kärsivällisyyttä ja mielen malttia, paljon voimaa, viisautta ja yhteisymmärrystä sekä työllemme parhaimmat tulokset. Vielä rohkenisin toivoa, että suuret mestarit olisivat hengessään luonamme tässä kokouksessa.

S. T. S:N NEUVOTTELUKOKOUS

pidettiin Helsingissä joulukuun 27—28 p:nä 1919. Käsiteltävänä oli useita sekä Seuran ohjelmaa että taloutta koskevia kysymyksiä.

Kokouksen avasi Seuran ylisihteeri *John Sonck* terottaen mieliin T. S:n tehtävän suurta merkitystä ja esitti, että kokous alettaisiin mietiskelemällä yhteyttä ja sopusointuista rauhantyötä, vaikka asioita katsellaankin eri näkökannoilta.

Mietiskelyn jälkeen otettiin käsiteltäväksi kysymys *T. S:n ohjelmapykälien muuttamisesta* viime jäsenlehdessä julkaistun *G. S. Arundalen* »Miksi teosofista seuraa ei uudisteta?» nimisen kirjoituksen pohjalla. Asiasta sukeutui erittäin vilkas keskustelu. Kaikki puhujat — kahta lukuunottamatta — pitivät T. S:n ohjelmapykälien uudistamista tarpeettomana, koska ne nykyisessä muodossaan sallivat toiminnan laajentamisen. Kysymys lähetettiin valistusvaliokuntaan, jonka ehdottamat ponnet toisena kokouspäivänä hyväksyttiin seuraavassa muodossa:

1) Kokous ei yhdy G. S. Arundalen kirjoituksessaan esittämään toivomukseen, että T. S:n ohjelmapykälät muutettaisiin yhdeksi pykäläksi, jossa T. S. tunnustaisi uskonsa Mestareihin ja yleiseen veljeyteen, vaan katsoo kokous nykyisten ohjelmapykäläiden täydellisesti vastaavan T. S:n tarkoitusta;

2) G. S. Arundalen kirjoituksessaan tekemän T. S:n sääntöjen muuttamista koskevan esityksen johdosta lausuu kokous mielipiteenään, että ne olisi pysyttävä entisellään;

3) Kokous lausuu toivomuksenaan, että Seuran jäsenet yksityisinä henkilöinä liittyisivät nykyään toimiviin ja mahdollisesti perustettaviin seuroihin ja yhdistyksiin vuodattaakseen niihin teosofisen maailmankatsomuksen mukaista henkeä.

Kokous toivoo jäsenen erikoisesti ryhtyvän työskentelemään vapaamuurariliikkeen, kirkon uudistamisen ja kasvatustalon hyväksi.

Kysymyksen teosofikodin perustamisesta Helsinkiin alusti ylisihteri *John Sonck* ehdottaen, että joko Teosofinen Seura tai yksityisten jäsenten perustama yhtiö ryhtyisi puuhaamaan Helsinkiin ajanmukaista taloa, johon voitaisiin sijoittaa luento- ja kokoushuoneita, kirjasto, kirjakauppa, ruokala, matkustajakoti, y. m. huoneistoja tyydyttämään Seuran ja sen jäsenten tarpeita. Alustuksen johdosta aiheutuneessa keskustelussa kannatettiin lämpimästi ylisihterin tekemää ehdotusta. Yksityiskohtaista käsittelyä varten lähetettiin asia talousvaliokuntaan, jonka esityksestä hyväksyttiin seuraavat ponnet:

1) T.-Seuran hallituksen olisi laadittava ensi vuosikokoukselle täydellinen suunnitelma oman ajanmukaisen talon hankkimisesta Seuralle lähimmässä tulevaisuudessa;

2) Kokouksen mielestä olisi hallituksen jo nyt mahdollista ryhtyä järjestämään kirjakauppa-, kahvila- ja ruokalaliike y. m. käytännöllisiä kysymyksiä;

3) Taloudellisten kysymysten järjestelyä varten olisi hallituksen muodostettava avukseen *taloustoimikunta Seuran paikallisten looshien* ja muiden organien ehdottamista asiantuntijoista.

Ensimmäisen kokospäivän keskustelut loppuivat tähän. Illalla oli onnistunut illanvietto, jossa *P. Ervast* puhui lennokkaasti eri maiden teosofien luopumisesta veljeysaatteesta maailmansodan aikana.

Toinen kokouspäivä alettiin puheenjohtajan esittämällä mietiskelyllä aiheesta »ykseys», jonka jälkeen *Helmi Jalovaara* alusti kysymyksen Seuran taloudellisen aseman järjestämisestä. Kysymyksen käsittely, jossa tehtiin mitä erilaisimpia ehdotuksia Seuran taloudellisen aseman järjestämiseksi, muodostui osittain kiihkeäksikin päättyen kuitenkin, asian lähetettyä talousvaliokuntaan, eri katsantokantojen väliseen sulaan sovintoon.

Ponsiksi hyväksyttiin:

- 1) Päämajakysymyksestä olisi Seuran hallituksen neuvoteltava taloustoimikunnan kanssa mitkä osat Päämajasta tarvitaan paikallisten järjestöjen, mitkä Seuran tarpeisiin — tietenkin sellaisella vuokralla, joka vastaa niiden kunnossapitokustannuksia —;
- 2) Ne osat Päämajasta, joita Seuran tarpeisiin ei voida käyttää, olisi vuokrattava;
- 3) Päämajan maat olisi vuokrattava Seuran jäsenille sellaisesta maksusta, että se vastaisi 3 % koron pääomalle;
- 4) Ellei yllämainitun tapainen järjestely olisi mahdollinen, pitäisi muodostaa yhtiö Päämajan ostamista varten;
- 5) Päämajakysymyksestä olisi hallituksen tehtävä perusteltu esitys ensi vuosikokoukselle.

Kokouksen toiseksi arkaluontoiseksi asiaksi muodostui *A. A. Saarnion* alustama kysymys oman äänenkannattajan hankkimisesta Seuralle. Alustaja ehdotti, että Seura ryhtyisi ensi vuonna julkaisemaan omaa »TEOSOFI»-nimistä aikakauskirjaa. Keskustelussa kannatettiin, mutta myöskin vastustettiin alustajan ehdotusta sekä tehtiin muutamia uusia ehdotuksia. Asian järjestäminen jätettiin Seuran hallituksen huostaan evästyksellä:

että Seura jo ensi vuoden kuluessa saisi edes pienemmänkin äänenkannattajan.

Kokoukselle esitetyt kysymykset tulivat täten läpikäytyiksi.

Lopuksi puheenjohtaja *E. Happonen* lausui kokouksen osanottajille muutamia rohkaisevia sanoja.

Kokouksen yhteyteen oli järjestetty pari esitelmätilaisuutta, joista toinen, *Kyllikki Ignatiuksen* pitämä kosketteli vapaamuurariliikettä ja toinen *A. Vesenterän*, kirkon uudistusta.

Kokoukseen otti osaa 76 Seuran jäsentä, niistä 16 maaseudulta.

V. J. K.

MIKSI LIITYMME SEURAAAN?

Se tunne, joka vetää ihmisiä Seuraan, on sama kuin sotilaalla rientäessään etumaisten riveihin taisteluun menettäessä. On näet sellaisia ihmisiä, jotka luonnostaan haluavat käydä eturintamassa vasten vaaroja, jotta muilla olisi helpompi kulkea jälessä, kun voimakkaammat käsivarret ovat heille raivanneet tien. Tämä on ainoa syy, miksi teidän on Seuraan yhdyttävä: ei muuta. Älkää tulko „saamaan“, silloin varmasti petytte. Voitte ulkopuolellakin „saada“. Tulkaa antamaan, työskentelemään, yhtymään ihmiskunnan palvelijoihin, jotka valmistavat päivää uutta, jalomman tiedon — ihmisten henkisen veljeyden tunnustamista. Tulkaa, jos teissä on uranuurtajan henki eli vapaaehtoisen sotilaan, jos teistä on ilo raivata tietä kautta louhikon, jotta toiset voisivat kulkea tiedon kukkuloille sileämpää tietä, missä te olette edessä verisin jaloin ponnistelleet.

Annie Besant.

MIKÄ ON TÄRKEINTÄ TEOSOFISESSA TYÖSSÄ?

Tanskan T. S:n kansallispresidentti kreivitär Bille-Brahe-Selby lopettaa erään puheensa näillä teosofisessa työssä huomioonotettavilla sanoilla:

»Minusta on mitä tärkeintä keskustella ajan vaatimuksesta ja on edistyttävä niin, että Teosofinen Seura voi ne täyttää; mutta käsitellessämme tätä ainetta me mielestäni melkein aina unohdamme yhden asian — se on yksityisten jäsenen aseman Seurassa ja tästä jäsenen asemasta riippuu kuitenkin Seuran elämä tai kuolema.

Minä luulen, että enemmän kuin kenties koskaan ennen riippuu nyt Seuran menestys siitä, jos jäsenet voivat oppia katsomaan yli omien ja toisten persoonalluuksien, jos me voimme oppia katsomaan ainoastaan itse asiaa ja siten tunkeutumaan sen takana olevaan totuuteen.

Työskennellessä henkisen asian puolesta täytyy se tehdä sen itsensä takia, eikä saa asettaa omia jumaliaan — kunnianhimoaan, myötätuntoaan, vastenmielisyyttään y. m. — kunniasijalle ja luulla, että palvelee asiaa, vaikka todellisudessa palvelee ainoastaan omia enemmän tai vähemmän hyviä ominaisuuksiaan.

Jos me Teosofisen Seuran jäsenet voisimme saada silmämme auki tässä suhteessa, voisimme oppia huomaamaan, että tässä on kysymys asiasta eikä personallisuudesta, voisimme oppia, *että personallisuudet merkitsevät sangen vähän suureen kokonaisuuteen nähden*, silloin saavuttaisi Seura oikean tasapainon, ja kaunis ja suuri tulevaisuus avautuisi sen eteen — tulevaisuus, jolloin rakkaus ja sopusointu olisi sen ikuisesti soiva ratkaisu.»

YHTEISTUNNETTA MUODOSTAMAAN.

Meidän harvaan asutussa maassamme ovat teosofitkin hyvin hajallaan, yksi siellä, toinen täällä. Monet looshitkin ovat kaukana toisistaan ja kovin etäällä keskuksesta. Irtojäseniä on siellä täällä, maaseudullakin. Ja muita aloittelevia teosofian tutkijoita on kenties jokunen miltei jokaisella paikkakunnalla. Monet heistä tuntevat itsensä kovin yksinäisiksi ja avuttomiksi. He ikäänkuin odottavat jotakin apua ja tukea ulkoapäin, toisilta aateveljiltä ja -siskoilta. He kaipaavat jotain semmoista toimintaa, joka olisi omiansa enemmän yhdistämään, kokoamaan ja kasvattamaan voimakkaampaa yhteenkuuluvaisuuden tunnetta.

Jäsenlehti on kylläkin tavallaan sitä tarkoitusta varten. Mutta sekin ilmestyy niin harvoin ja se tulee vain jäsenille. Ja sitäpaitsi sisältää sekin usein paljon eripuraisuutta synnyttäviä kiistakirjoituksia.

Jos olisi varoja pitää vakituinen, kiertävä puhuja, joka kulkisi loosheissa ja muuallakin asianharrastajain keskuudessa, olisi asia sillä paljon autettu. Mutta sepä ei liene toistaiseksi mahdollista. Täytyisi koettaa keksiä jotain muuta.

Monilla uskonnollisilla liikkeillä ja muilla aatteellisilla yhtymillä on paljon enemmän sellaista toimintaa, joka heissä kasvattaa yhteisyyden ja veljeyden tunnetta. He ovat monellakin tavalla vuorovaikutuksessa keskenään. Heillä on vakinaiset matkasihteerinsä, heillä ovat juhlandsa ja kokouksensa, käsittäen, milloin pienempää, milloin laajempaa piiriä.

Meillä teosofeilla on vuosikokous miltei ainoa sellainen. Ja kun sekin pidetään aina aivan toisessa päätä maata, ei läheskään kaikilla ole mahdollisuutta päästä mukaan edes jonkunkaan kerran, varsinkin nykyisten matkustajamaksujen aikana. Varsinkin Pohjanmaa on tässä suhteessa hyvin lapsipuolen asemassa. Sentähden olisi hyvin toivottavaa,

että koetettaisiin ruveta järjestämään eripuolille maata pienempää alaa käsittäviä kokouksia, jonkinlaisia teosofien päiviä, joita sieltä keskustasta käsin avustettaisiin mahdollisuuden mukaan, lähettämällä puhujia y. m. ohjelman avustajia.

Ainakin Oulun seudulla on jo ollut puhetta tuollaisen kokouksen toimeenpanosta. Jo useita vuosia sitten tehtiin Korventuli-looshin taholta aloite jonkinlaisten Oulun seudun teosofisten »kesäkurssien» puuhaamiseksi.

Suunnitelma oli sellainen, että johonkin Oulun lähelle maaseudulle kokoontuisivat teosofit niin laajalta kuin mahdollista viettämään yhdessä muutamia kauniita kesäpäiviä. Ohjelmaan kuuluisi puheita, esitelmiä ja keskusteluja ja, jos suinkin mahdollista, myöskin laulua, soittoa y. m. Vapaalle seurustelulle myös olisi runsaasti varattava aikaa. Samalla pidettäisiin myöskin joku yleinen juhla, josta otettaisiin pääsymaksu. Siten saataisiin varoja kulujen peittämiseksi.

Silloin jäi tuo aie toteuttamatta epäsuotuisain olojen takia. Mutta nyt on asia otettu uudestaan esille. Marraskuun 18 päivänä keskusteltiin siitä Oulun Aatto-looshin kokouksessa. Asia sai osakseen lämmintä myötätuntoa ja päätettiin todellakin ruveta puuhaamaan ensi kesäksi Ouluun tai Oulun lähelle, jonkunlaista laajempaa alaa käsittävää teosofien kesäkokousta. Ohjelmasta ja muista asian käytännöllisistä puolista ei vielä osattu paljon mitään päättää, vaan jätettiin se tuonemmaksi.

Toivottavaa olisi, ettei tuo päätös unohtuisi mielistä ja raukeaisi sikseen, vaan että se koetettaisiin saada todellakin toteutetuksi ja toteutetuksi niin hyvin ja niin suuressa mitassa kuin mahdollista. Keskuudessamme ei kyllä ole tunnettuja puhujia eikä muita erikoisesti huomattuja kykyjä. Mutta älköön se olko esteenä. Kyllä sittenkin voimme saada paljonkin aikaan, jos vaan tahdomme. Ja voimmehan varmasti toivoa avustusta Päämajasta käsin. Lupasivathan hallituksen lähetit, Ylisihteeri ja neiti Jalovaara, jotka olivat saapuvilla tästä keskusteltaessa, ottaa tämän asian sydämilleen.

Muuten olisi toivottavaa, että Hallituksenkin keskuudessa otettaisiin harkittavaksi, eikö olisi syytä koettaa Teosofisen Seuran toimintaa vilkastuttaa ja elävöittää m. m. panemalla toimeen eri puolilla maata tuommoisia aluekokouksia eli aluejuhlia, hallituksen ja kunkin paikkakunnan yhteisillä voimilla. Ainakin allekirjoittaneella on se varma usko, että niillä on suuri merkitys monessakin suhteessa. Niissä tulisi aatetta levitetyksi ulkopuolelle Seuran piiriä.

Ja Seuran jäsenten ja muiden teosofian harrastajain kesken muodostuisi enemmän todellisen veljeyden ja yhteenkuuluvaisuuden tunnetta ja saisivat he noissa tilaisuuksissa uutta valoa, uutta intoa ja uskoa.

M. Erkkilä.

KUULUMISIA OULUSTA.

Varmaankin kaikki maan teosofit vilpittömällä ilolla otivat vastaan sen sanoman, että ylisihteerimme tohtori John Sonck ja looshisihteerimme neiti Helmi Jalovaara saapuvat tervehdyskäynneille maaseudunkin loosheihin. — Varsinkin meille oululaisille, jotka olemme niin kaukana maan teosofisesta keskuksesta ja olemme sen yhteydessä pääasiallisesti vain kirjallista tietä, muodostui tämä tervehdyskäynti suureksi, juhlalliseksi merkkitapahtumaksi. Kun asiat vielä lisäksi järjestyivät niin onnellisesti, että vierailijat lupautuivat puhumaan suunnittelemassamme teosofisessa illanvietossa marraskuun 17 p:nä, aavistimme, että vieraidemme käynnillä tulisi olemaan syvä ja suuri merkitys ei ainoastaan varsinaisille teosofeille, vaan laajemmillekin piireille Oulun seuduilla. — Emmekä aavisteluissamme pettyneet — päinvastoin!

Teosofinen illanvietto, joka pidettiin täkäläisen klassillisen lyseon kauniissa juhlasalissa, muodostui todelliseksi juhlahetkeksi, josta kiitos vieraillemme, jotka niin voimakkaasti ja kohottavasti vaikuttivat illan tunnelmaan. — Paitsi tohtori Sonck'in valaisevaa esitelmää ja neiti Jalovaaran sekä sähköittävää, lämmintä että muotokaunista puhetta, jotka olivat illan loistonnumeroita niin sanoakseni, saatiin vielä kuulla tavanmukaiset tervehdyssanat, useita klassillisia, suurten mestarien sävellyksiä, joita ylihoitaja Naima Kurvinen sekä teknillisellä taidolla että antaumuksella pianolla esitti, viulunsoittoa ja lausuntoa, josta rouva Salli Kaartinen taipuisalla äänellään ja syvällä sekä luontevalla tulkinnallaan ihastuttavasti suoriutui.

On joskus sanottu, että henkisen elämän liekki lepattaa Oulussa hyvin alhaalla. Siinä lienee paljon perää. Senpäävuoksi tuntuikin oikein hyvältä, että suuri yleisökin taas pitkästä aikaa näki henkisen elämän liekin täälläkin edes hetkeksi suureksi tuleksi hulmahtavan. Eikä ainoastaan nähnyt sen valaisevaa kirkkautta, vaan myöskin tunsu sen sulaisen, hyvää tekevän lämmön.

Mutta kaikkein paras osa oli kuitenkin täkäläisillä teosofeilla! Persoonallinen seurustelu vieraidemme kanssa jätti ihanan, unohtumattoman muiston mieliimme ja antoi meille voimakkaita henkisiä sysäyksiä. Varsinkin se ilta, jolloin vieraamme vierailivat Rauha-looshissa, muodostui siellä olleille suorastaan suuremmoisen mystillisen kokemuksen hetkeksi. Tämä syvä, sisäinen kokemus tuntui vielä kauan jälkeenkinpäin läsnäoleissa ihanana, sanoin selittämättömänä, voimakkaana sisäisenä vaikutteena.

Teille, veljet, jotka toitte kirkkaan, lämmittävän valonsäteen meidän marraskuiseen pimeytemme, lausumme kiittolisin, mutta samalla kaipaavin mielin: *tulkaa pian jälleen!*

Rauha-looshiin puolesta:

Lyyli Hela.

YLISIHTEERIN JA LOOSHISIHTEERIN KIERTOMATKOILTA.

I.

Viime marraskuun 15 p:nä läksimme ylisihteeri tri Sonck ja allekirjoittanut, looshisihteeri, kiertomatkalle Pohjanmaan ja Länsi-Suomen loosheihin. Kullakin paikkakunnalla viivyimme kaksi päivää; toisena oli yleinen esitelmä- tai juhlatilaisuus, jossa kumpikin puhuimme ja toisena looshikokous, jossa tavallisesti keskusteltiin yhteisistä työsuunnitelmista ja nykyhetken vaatimuksista teosofisessa työssä.

Pyydän tässä lyhyesti esittää joitakin huomioita ja vaikutelmia tuolta matkalta.

17 p:n illaksi oli Oulun Rauha-looshi järjestänyt teosofisen juhlatilaisuuden, joka paikkakunnan oloihin katsoen oli aivan suuremmoisen yllättävä. Niin paljon olivat sikäläiset teosofit aikaansaaneet.

Yhtä yllättävää oli meille se tavaton myötätunto ja rakkaus, joka niin monella tavalla Oulun looshien jäsenten taholta osaksemme tuli. Siitä puhuivat lämpimät sanat, siitä ihanat kukkalähetykset, siitä monet vieraanvaraiset kutsut jäsenten luona. Oli kuin olisi elänyt nuo päivät keskellä etelän lämmön elähyttämien ihmisten eikä kaukana Pohjolassa teosofisen työn etuvartiojoukon parissa.

Ja tämä kaikki, joka sillä kertaa kohdistui meihin, heitä ensikertaa keskukselta käsin tervehtimään tulleisiin teosofiveljiin, mistä se oli kuvastus? Eikö ennenkaikeksi heidän omasta syvästä rakkaudestaan ja antaumuksestaan teosofiiseen työhön.

Siksi niin vastaanottavia oltiin, siksi niin kiitollisia siitä vähästäkin, minkä me voimme antaa. Mutta tuo heidän sydämensä odotus ja antaumus, noihin yhdessäolomme hetkiin liitetty syvä valon kaipaus kutsui varmaan keskellemme ne voimat, joilla *on* antaa, jotka *voivat* ravita ihmisielua ja tyydyttää sen hengen kaipuun. Näiden voimain pyhää kosketusta saimme siellä yhdessä olomme hetkinä pyhää. Ja silloin — vaikenee kaikki arviointia siitä, mitä me kukin persoonallisuuksina olemme, pieniä tai suuria. Turvallisinä käymme tietämme, mihin se sitten viekin. — Siellä Pohjolan teosofien parissa kohosi mielessämme uskallus käydä eteenpäin siinä edesvastuullisessa tehtävässä, johon olimme joutuneet, mutta jota täyttämään edes osittaisestikaan omat voimamme sängen mitättömiksi olimme arvioineet. —

Ei tule sammumaan maassamme teosofian valo, ei horjuta niissä tehtävissä, jotka T. S:n suuret johtajat ovat sille antaneet. Siitä on vakuutuksena tuo teosofinen etuvartiojoukko Pohjolassa.

Ensi kertaa siellä kävijästä näytti ja tuntui siltä kuin kirkkaan, syntyjä syviä tutkivan älyn valon ylläpitäjänä olisi enemmän vanha Aatto-looshi vanhoine tukevine työntekijöineen, kun taas sydämen hartaan ja syvän antaumuksen liettä vaalisi huolella tuo myöhemmin muodostunut Rauha-looshi, jonka ominaisimpina piirteinä näytti siksi olevan hehkuva innostus ja joustavuus työssä. Kaunis sato on varmaan näiden toisiaan täydentävien teosofisten keskusten työstä nouseva. Aivan kuin uudestisyntyneenä, mieli rohkeana ja valoisana kutoen kauniita unelmia T. S:n tulevaisuudesta maassamme, läksimme syvän liikutuksen nostama kyynel silmässä Oulun teosofiystävien parista etelää kohti.

Kilpuan pysäkiltä puoli penikulmaa hevoskyydillä kuljettua jouduimme aito maalaiskylään, Vihannin Korvenkylään, jonka Korventuli-looshista usein oli saanut viestejä Tietäjän ja Jäsenlehden palstoilla. Täytyy myöntää, että perille saavuttua nousi pieni epäily mieleen teosofisen työn mahdollisuudesta niin syrjäisellä nurkalla. Mutta kyllä se sai haihtua sen tien, kun illalla astui kylän raittiustalolle, minne oli järjestetty teosofinen juhla. Avara sali oli täynnä väkeä, vaikkakin oli arki-ilta ja kannettiin vielä sisäänpääsymaksukin. Ja se oli harrasta kuulijajoukkoa, sen tunki. Eikä teosofia ollutkaan heille mitään uutta ja yllättävää. Sillä tuomoisia tilaisuuksia oli siellä useinkin järjestetty. Teosofista kirjallisuutta tunnettiin, sitä oli paljon levitetty paikkakunnalla, ja sitä lainattiin ahkerasti.

Niiden huomioiden perusteella, joita Korvenkylässä sai tehdä, täytyy sanoa, että Korventuli-looshin toiminta on josain suhteessa hyvin merkillistä. Teosofisen työn alkajat siellä eivät ole alunpitäinkään vetäytyneet miksikään muusta ympäristöstä eristyneeksi joukoksi, nostaakseen vain oman itsensä valon korkeille huipuille, vaan ovat tunteneet tarpeenaan jakaa vapaasti toisille veljilleen kaiken sen valon, mikä itselleen ovat saaneet lohkaistuksi. He ovat onnistuneet toimimaan niin, että ympäristössä ei ole syntynyt estäviä ennakkoluuloja teosofiaa kohtaan. Voipa sanoa, että Korventuli-looshin ulospäinen toiminta on kenties siinä suhteessa ainoanlaatuista maassamme. Teosofisella toiminnalla on mielestäni siellä paikkakuntalaisten silmissä sama luonne ja arvo kuin joillakin sellaisilla valistusliikkeillä kuin esim. raittius- ja nuorisoseuraliike on.

Tämä on siksikin ihmeteltävää, kun looshi on verrattain nuori ja kun sen jäsenmäärä on siksikin vähäinen. Korventuli-looshi on kauniina, elävänä todisteena siitä, kuinka vähätkin voimat saavat suuria aikaan, kun on vain rakkautta ja innostusta työhön. Palakoon „Korventuli“ yhä kirkkaampana ja voimakkaampana loimuna teosofisen valon kautta uutta aikaa valmistuen!

H. J.

ERÄÄN MESTARIN UHRITYÖ.

Mr. A. P. Sinnett kirjoittaa „The Messenger”issä:

Joskus voivat mestarit erikoisesta syystä valita osakseen syntyä hyvin halpaan yhteiskunta-asemaan. Tunnen sellaisen syvästi liikuttavan tapauksen. Täyttääkseen Valkoiselta Veljeskunnalta saamaansa tehtävää suvaitsi eräs mestari — ei kukaan niistä, joista näihin asti on puhuttu teosofisessa kirjallisuudessa — syntyä orjana Domitianuksen hallituskautena Roomassa. Tapahtui sitten niin, että hänet vietiin Colosseumin arenlle erään kristittyjoukon mukana villipetojen revittäväksi. Luonnollisestikin hän nyt olisi voinut irtautua ruumiistaan aivan yhtä helposti kuin joku meistä heittää takin päältään, ja jättää sen ilman mitään leijonan saaliiksi. Mutta hän tiesi, että jos hän pysyy siinä ja mestarina käyttää voimaansa ympärillään olevien kuolemaantuomittujen tuskantunteiden vaimentamiseksi, niin hän voisi säästää heitä edessä olevan koetuksen vaikeimmilta kärsimyksiltä. Hän jäi ruumiiseensa, ja tässä tulemme toiseen mysteriaan — vetäessään itseensä toisten kuoleman-

pelon väreilyt hän tosiasiaassa otti päälleen noiden väreilyjen sanomattomat kärsimykset. Hän tahtoi täysin tietoisena mennä kuolemaan ja antaa leijonan repiä hänet pala palalta.

Tämä tapaus ei ole ainoa laatuaan, minkä voisin kertoa, mutta tämän esittäminen pitäisi olla tarpeeksi esimerkkinä siitä äärimmäisestä epäitsekkyydestä, — valitettavasti aivan liian heikko sana ilmaisemaan mitä tarkoitan — joka on mestariuden ominaisuuksia. Itse olen aina pitänyt tätä tapusta yhtenä niistä mitä ihmeellisimmistä opetuksista, joita salatiiteen etikasta olen saanut.

TIE TASAPAINOON SEURASSAMME.

Kun me niin syvästi kärsimme siitä, ja valitamme sitä, että Seurassamme ei ole tasapainoa ja rauhaa, niin on syytä itsekunkin tutkia sen syytä.

Ja niitä etsiessämme me joudumme kosketukseen koko elämää hallitsevan kehityslain kanssa. Tämä maailma on todellakin »muutosten maailma». Ei mikään missä elämää on, voi pysyä paikallaan. Niin ovat kehityksenalaisia suuret aateliikkeet, niin tämä meidän T. S:mmekin. Sitähän ovat meidän teosofiset johtajammekin meille tuontuostaan mieleen terottaneet.

On siis luonnollista, että aikanaan nousee vanhaan puuhun nuoria vesoja. Suuressa teos. liikkeessä voi huomatakin jo paljon tuollaisia »puhkeamisia», monia uusia aatteita ja suuntia, »puuhia ja touhuja», millä nimellä niitä sitten kutsummekin. Mutta niiden nousua me emme voi ehkäistä, emme voi asettua itse kehittyvää elämää vastaan.

Mutta jos emme voi niihin uusiin elämän ilmennyksiin sulautua, emmekä voi niille tunnustaa olemassaolon oikeutusta, tulevat ne, jotka ovat valitut tuota uutta kehitysaaltoa edustamaan, näyttämään silmissämme rauhamme häiritäjöiltä, riitapukareilta, ja tuomiomme jylisevät noiden »syntipukkien» pään päälle. Mitä suurempi on vastustus, sen syvemmäksi tulee hankaus ja kärjistyminen Seurammekin elämässä. Sillä siinäkin kehitysvoimien on ennemmin tai myöhemmin voitolle päästävä. Jos me tämän tajuaisimme, ei tuo taistelu, jota ei voida millään elämän alalla välttää, tulisi niin rauhaamme raatelevaksi. Silloin me ainakin ymmärtäisimme antaa täyden arvon ja tunnustuksen noille uusille virtauksille, vaikkakin me itse emme niitä omaksuisi.

On eräs hyvin huomioonotettava seikka kaikissa eri

katsantokantojen välisissä taisteluissa. Se on se, mihin Tanskan kansallispresidentti kreivitär Bille-Brahe-Selby viittaa niillä sanoilla, jotka löytyvät toisessa paikassa lehteämme. Oikea tasapaino Securassamme voi syntyä vasta sitten kun me opimme katselemaan puhtaasti asioita eikä henkilöitä. Paljon hämmennystä voi esimerkiksi syntyä siitä, että me teemme jostakin erehtyväisestä ihmisestä tuon aatteen täydellisen edustajan.

Jos meille olisivat ennenkaikkea asiat ja aatteet rakkaita ja me todella niiden puolesta taistelisimme, niin emme ne joutuisi siinä määrin kuohumistilaan, emme niin kiihtyisi ja kiivailisi kuin kysymyksen ollessa personallisuuksista ja personallisista asioista. Jos olemme omasta personallisesta kunniastamme arkoja, niin me silloin tietysti aina vaanimme ja aina löydämme toisten teoissa meihin tähdätyjä personallisia loukkauksia. Ja kun me sellaisina joudumme johonkin asemaan yhteisessä liikkeessä, on selvää, ettemme siedä minkäänlaista kajoamista niihin asioihinkaan, jotka meille sillä kertaa kuuluvat. Silloin me tulemme kaikenlaisten parannuksien ja kehityksen tuomien uusien vaatimusten esteeksi. Kun niitä vaaditaan, näemme siinä vain personallista sortoa. Ja rauha on poissa.

Kuinka jalona esikuvana kohookaan presidenttimme mrs. Annie Besantin ylevä persoonallisuus keskellä meidän alhaisia kiistojamme! Kannattaa muistuttaa mieliin hänen menettelyään v. 1912, (Kts. Tietäjä 1913 s. 146.) kun Intian osaston silloinen ylisihteerit Bhagavan Das ja jotkut harvat nousivat A. B:ta vastustamaan m. m. E. S:ää koskevissa asioissa ja siksi että T. S:n puolesta oli vedottu oikeuslaitokseen ja ennen kaikkea Idän Tähdessä Järjestön takia. (On muutten huomattavaa, kuinka juuri niiden maiden T. S:n osastoissa, joissa johto, ylisihteerit, ovat vastustavasti suhtautuneet Idän Tähdessä Järjestöön, on syntynyt enin kaunausta ja taistelua. Esim. Saksassa Steiner-kiista).

Kuinka teki A. B.? Hän järjestää itse vuosikokouksen yhteyteen Adjarissa erityisen kokouksen, johon nuo vastustajat pyydetään silmää silmää vastaan esittämään syytöksensä. Ja heitä kuunnellaan kunnioituksella. Vastattuaan mitä asiallisimmin syytöksiin sanoo A. B.:

»Olen suonut tämän tilaisuuden kritikin ilmaisemiseksi minua vastaan. Olen pitänyt tämäniltaisen kokouksen, jotta kaikki sanottaisiin, mikä on sanottavaa, ja te, jotka täytätte tämän salin, olette täydellä kärsivällisyydellä ja kohteliaisuudella kuunnelleet niitä *kahta* jäsentä, jotka ovat ilmaisseet vastakkaisen mielipiteensä». —

Ihminen, joka teoistaan ja vaikuttimistaan voi vastata, hän ei pelkää seistä tyynenä vastustajainkin edessä. Ja hän voi puhua vastustajastaankin kuten mrs. Besant Bhagavan Das'ista: »Hän on minulle hyvin kallis — vaikka hän ei rakasta minua. Minä kunnioitan häntä hänen oppineisuudesta; kunnioitan häntä hänen elämänsä puhtaudesta; uskon, että tässä kaikessa hänen vaikuttimensa on puhdas ja oikea ja hyvä; vaikka uskon, että hänen silmänsä tällä hetkellä ovat vihan samentamat, ja hänen mielipiteensä persoonallisen vastahakoisuuden värittämät, minkä läpi hän ei voi selvästi nähdä asioita».

Ja hän sanoo samalla ystävilleen:

»Älkää ilmaisko rakkauttanne minua kohtaan suuttumuksella niitä kohtaan, jotka vastustavat minua. Älkää puhuko yhtään kovaa sanaa hänestä tai niistä, jotka ajattelevat hänen laillaan. Niitä on yksi kourallinen, ystäväni, mutta silti niillä on oikeus täydelliseen puhevapauteen. Jos he kirjoittavat minua vastaan sanomalehdissä, antakaa heidän kirjoittaa; jos he lukevat minulle pahoja vaikuttimia; antakaa minun elämäni eikä ystäväni kynän vastata heille. . . Antakaa minun itseni puolustautua. Olen siihen tarpeeksi vahva — niin vähän on vastustajia, niin paljon rakastajia. . . On sanottu, että vihollinen voitetaan ainoastaan kun hänet voitetaan ystäväksi. . . Jos puhutte heitä vastaan, ajautuvat he yhä kauemmaksi pois. Jos olette epäsuopeita, on vähemmän mahdollisuutta voittaa niitä meidän puolellemme ja minä en yhtään epäile, etten saisi nähdä näitä hyviä veljämme vuoden tai kahden kuluttua rakkaimpien ystäväni joukossa, ja sen päämäärän panen itselleni tulokseksi tästä keskustelustamme, joka koski presidentin toimintaa».

Kuinka suuriarvoisen opetuksen antaakaan meille juuri näinä aikoina presidenttimme menettely.

Emme mekään saa valoa pelätä.

Vuosia on »nurkan takana» kuiskittu joistakin epäkohdista tässä Seurassa. Huhuina, ja silloin tietysti matkallaan kasvavina, ovat ne kierrelleet yli maan. Eikä niistä tietämättömäksi voi vetäytyä yksikään, ei ainakaan keskustaa lähellä ollut jäsen. Miksi emme sitten vetäisi näitä Seuramme vahingoittavia mätäsieniä, huhuja, päivän valoon? Siinä ainoastaan ne voivat kuolla. Niitä ei enää voida vastalauseilla, eikä minkäänlaisten nimien ja auktoriteettien mahdollilla tukahuttaa. Jotta Seuramme asiat saataisiin tasapainoon yhdessä ja toisessa suhteessa täytyy niistä saada avonaisesti Seuran jäsenten kesken neuvotella. Kaikki vuosien

kuluessa patoutunut on saatava purkautumaan. Juuri siksi, että tähän ei ole ollut tilaisuutta Seurassamme, olemme joutuneet sellaiseen kiihtymystilaan, ettemme toiselta puolen siedä kajoamistakaan Seuran asioihin ja toiselta puolen teemme sen vähemmän miellyttävällä tavalla. Siksi saamme nyt oppia molemmin puolin sietämään noita kaikkea muuta kuin »ylösrakentavia» purkauksia.

Sattuvasti sanoi eräs Seuran jäsen viime neuvottelukouksen jälkeen: »Teosofien veljeys näyttää kestävän vain silloin, kun heitä kiitetään ja ylistetään. Muualla yhdistyselämässä osataan jo tällaisia asioita, ja kipeitäkin epäkohtia käsitellä aivan tyynesti.» Se on meidänkin saavutettava. Jos emme vielä osaa, on meidän siihen harjaannuttava yhdessä olon kautta. Yhteisissä neuvottelukokouksissamme on meidän pyrittävä yhä enemmän käsittelemään ajan tuomia uusia aatevirtauksia ja suuntia Seurassamme samoin kuin Seuraamme koskevia taloudellisia kysymyksiä. A. B. lausui tuossa ennen mainitussa kokouksessa: »Mutta luulin, että Teosofisella Seuralla on yhtenä osana työstään opettaa ihmisiä keskustelemaan mielipiteiden eroavaisuuksista näyttämättä sitä kiihtymystä, joka syntyy ulkomaailmassa. Minusta tuntui, että se oli yksi seuran tehtävistä — että kun näemme maailman uskonnollisten kiistojen rikkirepimänä, me astuisimme esiin ja sanoisimme: »Kuuluen moniin uskontoihin me yhdistymme keskustelemaan erilaisuuksista veljinä eikä niistä riitelemään vihamiehinä.» Ja sama koskee tietysti kaikenlaatuisten asioiden käsittelyä.

Me olemme T. S:n jäseniä ja vastuussa silloin sen menestyksestä. Mitään muuta silmämäärää tämän Seuran puitteissa meillä ei saa olla. Niin antaa presidenttimme tuossa tilaisuudessa kauniin neuvon. Ei ole tärkeintä jäsenille ryhtyä hänen persoonaansa puolustamaan. Mutta hän jatkaa:

»Jos seuraa ahdistetaan, silloin puolustakaa; jos seuraa panetellaan, todistakaa sen puolesta. Seura on meidän henkisen äitimme, joka on meidät synnyttänyt henkiseen elämään, sentähden meidän pitää häntä puolustaa ja estää toisia häntä loukkaamasta, sillä äitiä ei saa panetella, niin kauan kuin pojalla on kieli puhuakseen hänen puolestaan.»

Ja emmekö mekin noihin ihmeellisiin sanoihin koko sydämellämme vastaisi: Vaadittakoonkin meiltä uhrina mitä tahansa, meillä ei voi olla muuta sen rakkaampaa halua, ei muuta pyrkimystä kuin tämän äitimme etu ja onni niin pienessä kuin suuressa.

Ja kun tämä halu meidät kokonaan läpäisee, niin tulemme kykeneviksi eroittamaan kussakin yksityiskohdassa, hämmäntävienkin asioiden keskellä sen tien, joka tähtää tähän kalliin Seuramme onneen ja todelliseen rauhaan.

H. J.

VAIKUTELMIA KESKUSTELUKOKOUKSESTA.

Kun seurasin neuvottelukokouksen kulkua, niin huomasin, että me teosofit emme ole yhdestä vaatimattomasta asiasta, menettelytapa-kysymyksestä täysin yhtä mieltä, tahi täysin selvillä. Siis siitä olisi keskusteltava. Ehkä olisi viisainta käyttää Jäsenlehteä tähän selvittelyyn.

Ensiksi: Onko oikeus huomauttaa ja täysin avoimesti keskustella jostakin epäkohdasta joka ilmenee, jos ilmenee Seuramme aineellisessa puolessa? Tähän vastaisin: On. Mutta se käyköön veljellisessä äänilajissa ja aivan puhtailla tarkoituksilla. Keskustelussa on meidän noudatettava ehdotonta hillintää, ja eikä ole epäiltävä ollenkaan toistemme hyviä tarkoituksia.

Äskeisessä neuvottelukokouksessa keskusteltaessa Seuran taloudellisesta tilasta, oltaisi voitu rajoittaa puhumaan vain siitä, että kun kerran Päämajan maat ovat vuokratut kymmeneksi vuodeksi, niin tuottaako tämä vuokra huoneiden kunnossapito-kustannukset, ja onko vuokraaja velvollinen hoitamaan maat kelvollisesti. Jos niin on, niin voidaan siitä olla 10 vuotta aivan hiljaa. Jos taas jotain on tuntemattomalla tavalla hävinnyt Päämajalle lahjoitetusta omaisuudesta, niin ketä tämä loukkaa, jos siitä kysytään? Ei ketään. Olemmehan me T. S:n jäsenet jonkunlainen kokonaisuus, yksilö, jonka on velvollisuuskin poistaa itsestään tämän laatuksiakin epäkohtia.

Kaikenlainen epäveljeys olkoon tästä nyt kaukana. Kaikessa veljeydessä ajattelen näin: Moni osuusliike on kyennyt järjestämään asiansa aivan mallikelpoiseksi noudattaen ainoastaan kansanvaltaisia periaatteita, vaikka jäsenistö on kokoonpantu eri yhteiskuntakerroksista.

Me Suomen teosofit, jotka olemme päässeet n. s. suuntakysymyksistä aivan tyydyttävään sovintoon, voimme varmasti selvittää myös näistä aineellisista asioista, jos vain on hiukan tahtoa ja luottamusta toistemme hyviin tarkoituksiin.

Oi! Jospa jo edes lapsena olisi meitä opetettu pitämään yhteisiä päätöksiämme pyhänä, niin uskon, että jo nyt

oltaisi ajassa, jolloin emme epäilisi toistemme motiiveja huonoiksi. Kun tiedämme jo sen, että T. S. on kokoonpantu teosofisen mailmankatsomuksen omaajista, siis pois Seuramme keskuudesta se tapa, että vihan tai pilkan silmällä toisiamme katsomme!

En voi olla vielä kertomatta erästä välihuudahtusta, jonka kuulin kokouksessa. Edessäni oleva ääni sanoi: jos sanon, että olen bolsheviikki, ulottuuko veljeysaatteemme minuun? Ajattelin silloin: kyllä, rakas ystävä, jos et vain halua T. S:aa saattaa politiikan syliin, niin toimi täällä kanssamme.

Kaikella veljeydellä
Väinö Nurmisalo.

S. T. S:n HALLITUKSEN TIEDONANTO. Sen johdosta, että viime Jäsenlehdessä tuli julaistuksi Turun Auralooshin Hallitukselle lähettämä kirjelmä, pyytää Hallitus huomauttaa, että se on lähettänyt Auralooshille kirjelmän, jossa pyydetään lähempi selvitys niihin hämäräperäisiin kysymyksiin, joita Aura-looshin kirjelmässä Seuran taloudelliseen asemaan nähden tehdään. Kun Aura-looshilta ei ole vielä mitään vastausta saapunut, ei Hallitukseen voi vielä antaa mitään selvitystä tuon kirjelmän johdosta.

NEUVOTTELUKOKOUKSEN pöytäkirjan sen kohdan, mikä käsittelee taloudell. kysymystä, päätti Hallitus ensi Jäsenlehdessä julaista mahdollisimman yksityiskohtaisesti esitettyä, koska tässä lehdessä viitataan sen kysymyksen käsitteelyssä sattuneisiin seikkoihin.

S. T. S. REKISTERÖITIIN viime joulukuun 12 p:nä.

UUSI LOOSHI perustettiin Jyväskylään viime syyskuun 11 p:nä. Sen nimi on »Päivölä».

»SARASTUS» JA »MAJAKKA» looshit lopettivat toimintansa viime vuonna.

KOKO MAATA KÄSITTÄVÄÄN ALLIANSIKOKOUKSEEN, joka pidettiin viime elokuussa, oli S. T. S:kin saanut kutsun lähettää edustajansa. Siihen tehtävään valittu hra Otto Keskinen puhui tilaisuudessa teos. maailmankatsomuksesta runsaslukuiselle kuulijakunnalle. Joku ääni oli

noussut vastustamaan, mutta kokouksen järjestäjä hra Johnson oli ollut sängen kiitollinen edustajallemme ja luvannut vastedeskin hänen sattuessa kokoonkutsujaksi, kääntä S. T. S:n puoleen, jotta se taaskin lähettäisi puhujan.

VASTALAUSE.

VELJEYDEN JA TOTUUDEN nimessä emme voi olla syvästi paheksumatta sitä henkeä, joka niin sopimattomalla tavalla ilmeni Seuran jäsenten Keskustelukokouksessa joulukuun 28 p:nä 1919, emmekä voi omantuntomme edessä vaieten sivuuttaa niitä salaisia ja julkisia syytöksiä, joiden kautta jo pitemmän aikaa ja viimeksi yllämainitussa kokouksessa on halvennettu perustaja-ylisihteeriämme Pekka Ervastia sekä niitä Seuran jäseniä, joihin nämä syytökset kohdistuvat.

Tuonenkylässä, tammikuun 1 p:nä 1920.

Kyllikki Ignatius	Jussi Snellman
Juho Petäjaniemi	Saima Eskelä
Laina Helle	Hilda Pihlajamäki
F. Korpi	Olga Salo
Aarni Kouta	Aapo Pihlajamäki
R. Candolin	Helmi Rissanen
Ellen Mölsä	Otto Mölsä
Ida Heliö	Fr. Heliö
E. A. Heimonen	

Ylläolevassa kirjoituksessa tarkoitettua kohtausta paheksuin minäkin ja tunsin sen johdosta suurta surua, niinkuin huomasin kaikkien kokouksen osanottajien tekevän.

Koska tapahtuma ylläolevan kirjoituksen kautta on saatettu kaikkien jäsenten tietoon, niin tulee mielestäni välttämättömäksi saattaa kokouksen pöytäkirja julkisuuteen, jotta tapahtuma tulisi asiallisesti esitetyksi.

Toivottavasti tässäkin Seurassa opimme vähitellen niin taloudellisia kuin aatteellisiakin kysymyksiä käsittelemään rauhallisesti ja veljellisesti.

Ylisihteeri.

MEIDÄN ASIAMME tarvitsee lähetysaarnajia, koko sielullaan antautuvia asiamiehiä, vieläpä ehkä marttyreitä, mutta se ei voi pyytää ketään ihmistä tekemään itseään tällaiseksi.

Mestari K. H.

YLSIHITEERILTÄ.

Noudattaen Vipunen-looshin puheenjohtajan Seuran neuvottelukokoukselle lausumaa toivomusta, että se, joka tahtoo kirjoittaa Jäsenlehteen, tekisi sen omalla kustannuksellaan, tulen tästälähtien itse kustantamaan kirjoitukseni, jos joskus tahdon esiintuoda jonkun ajatuksen. Sitä varten tulee Jäsenlehden loppuun osasto: Ylisihteeriltä. Täten vältän Seuran yhteisten varojen käyttämistä vähäpätöisiä kirjoituksiani varten.

UUSI VUOSI.

Rakkaat S. T. S:n jäsenet!

Uusi vuosi on taas astunut esiin ijäisyyden näyttämöllä. Minkälaisen osan se tulee näyttelemään ihmiskunnan elämässä, on vielä vaikea päättää. Mutta toivokaamme, että se tulisi parempi ja onnellisempi kuin nuo viimeiset menneisyyden helmaan siirtyneet vuodet. Toivokaamme, että noiden vuosien kärsimykset ja tuskat olisivat joitakin opeuksia meille antaneet tulevia vuosia varten.

Minkälaiseksi tämä vuosi muodostuu Seurallemme ja teosofiselle työllemme riippuu suureksi osaksi meistä jäsenistä. Jos seisomme yksimielisinä ja lujina, jos uskollisesti ja rohkeasti jatkamme tienraivaajatehtäväämme, ottaen osaa siihen uudistustyöhön, mikä nyt on alkamassa maailmassa, jakaen valistusta ja tietoa, silloin varmasti tästä vuodesta tulee merkitsevä vuosi Seurallemme ja koko kansallemme.

Tuokoon uusi vuosi sisäistä rauhaa ja sopusointua Seuraamme! Tuokoon se meille paljon voimaa, että pysyisimme uskollisina korkeille ihanteillemme ja tarmolla toimisimme niiden puolesta. Onnea ja menestystä kaikille jäsenille!

SEURAN ASEMA JA TEHTÄVÄ TÄLLÄ HETKELLÄ.

T. S:n pää-äänenkannattajan Theosophist'in joulukuun numerossa lausutaan seuraavat huomattavat sanat:

»T. S. ei koskaan ole ollut vankempi kuin nyt. Ei koskaan sen luottamus presidenttiinsä ole ollut suurempi kuin tänä päivänä. Ja on onnellista, että niin on, sillä T. S:n on näyteltävä tärkeä osa tänä uudistuksien aikakautena, johon nyt maailmansodan jälkeen jokainen maa astuu.

Seuran eri osastojen tulisi valmistua ankaraa toimintakautta varten, sillä niitä totuuksia, joiden puolesta me ponnistelemme, kaivataan kipeästi maailmaa uudesti muodostettaessa, jotta se olisi valmis opettajaansa vastaanottamaan.

Vuosi 1920 tulisi olla käänteentekevä Seurassamme. Jäsenten tulisi koko sydämellään ja sielullaan ryhtyä sellaiseen toimintaan, mikä sopii kunkin toimialaan, olosuhteisiin ja luonteeseen, jotta inhimillisen toiminnan jokainen ala, valtiollinen, yhteiskunnallinen ja uskonnollinen tulisi kylvetyksi teosofian totuuksien siemenillä».

NEUVOTTELUKOKOUS.

Viime joulukuun 27—28 p:nä pidetty neuvottelukokous on nyt vain kauniina muistona. Lukuunottamatta pientä välikohtausta, joka kyllä itsessään oli ikävä tapaus, mutta joka helposti ja pian selvisi, (kiitos puheenjohtajalle!) ja joka toivottavasti ei sen enempää tule häiritsemään Seuran sopua ja rauhaa, kului kokous erittäin sopusointuisasti ja antoi hyvät tulokset. Toivon, että tämäkin kokous lujitti jäsenten eheyden ja yhteyden tunnetta. Se näytti, että vaikkakin vielä löytyy »vanhan ja uuden suunnan» välillä pieniä erimielisyyksiä, hiukan erilaisia katsantokantoja ja ehken myös pientä epäluuloa toisiinsa, joka vahingossa voi vielä joskus purkaantua loukkaaviin sanoihin, niin yhdeyden tunne, eheyden säilyttämishalu, hienotuntoisuus ja veljeyden henki on jo niin voimakas Seuran kaikissa jäsenissä, että tuskin on enää pelkoa siitä, että tuo entinen pieni juopa Seurassa suurenisi. Minusta päinvastoin kaikki enteet viittaavat siihen suuntaan, että tuo juopa on nopeasti häviämäisillään. Minä, tullen Seuraan hiljakkoin ja ottaen puolueettoman kannan näihin »suuntiin» nähden, en toivo korkeampaa, kuin että molemmat »suunnat» pian sulautuisivat yhteen, unohtamalla pois vanhat pikkumaiset riitansa ja että Seura ehjänä, lujana ja täydellisessä sovussa antautuisi koko voimallaan työhön ihmiskunnan palvelemiseksi.

Koska seikkaperäinen selostus kokouksen työstä ja päätöksistä luultavasti julaistaan, en nyt tässä niihin koske. Kokouspäivien loistokohta oli rouva Kyllikki Ignatius'en valaiseva ja ylevän kaunis esitelmä yhteisvapaamuurariliikkeestä.

Että kokous onnistui sängen hyvin, siitä kuuluu kiitos ja kunnia ensiksikin osanottajille, mutta myös hyvin suuressa määrässä kokouksen puheenjohtajalle, joka suurella taidollaan, tahdikkaasti ja ryhdikkäästi johti kokouksen menoa.

Yleinen mielipide osanottajien joukossa lienee se, että tämä kokous oli hyvinkin tarpeellinen ja hyödyllinen, tuoden mukanaan uutta innostusta, ja että olisi suotavaa, jos tällaisia neuvottelukokouksia ruvettaisiin pitämään vastedekin aina kun asianhaarat niin vaativat.

SEURAN ÄÄNENKANNATTAJAKYSYMYS.

Neuvottelukokouksessa kannatin esitettyä ehdotusta Seuran oman äänenkannattajan perustamisesta ja koetin perustaa kantaani seuraaviin seikkoihin:

1) Tulee Seuralle taloudellisesti edullisemmaksi toimittaa ja kustantaa julkista aikakauslehteä kuin nykyistä Jäsenlehteään, sillä jokainen Seuran ulkopuolelle leviävä numero tuo hiukan kustannuksien korvausta, jota vastoin Jäsenlehti nykyisin ei tuota Seuralle muuta kuin menoja.

2) Seuran lehdestä voisi tulla, ja hyvin toimitetuna varmaan tulisi, hyvä ja yhdistävä side jäsenten kesken. Niin suurella ja vilkkaalla Seurala kuin meidän, ja kun sen jäsenet asuvat niin hajallaan toisistaan, on oma lehti suuresti tarpeen. Siinä saisivat niin hyvin samansuuntaiset kuin erisuuntaiset ajatukset tavata toisiaan ja tulla kehitetyksi, ja jäsenet pääsisivät siten paremmin tutustumaan toistensa mielipiteisiin. Se voimistuttaisi myös osaltaan yhteyden tunnetta.

3) Seuran jäsenet tarvitsevat äänenkannattajaa, jonka välityksellä voisivat paremmin kuin tähän asti seurata teosofista liikettä ulkomailla, niin että Seuramme pysyisi paremmassa yhteydessä pääseuran kanssa ja jäsenet tuntisivat itsensä yhteen kuuluviksi koko maailman teos. liikkeen kanssa.

Mutta koska jotkut jäsenet ovat tulleet siihen käsitykseen, että minä ylisihteerinä tarvitsen, tai tahdon tällaisen lehden omia julkaisujani varten, ja vaikka pidänkin hyvin tärkeänä, että ylisihteerillä olisi käytettävänä jonkunlainen lehti, niin tahdon tässä sanoa, etten ajatellut vähääkään omaa tarveani, sillä se, valitettavasti kyllä, on ollut tähän asti hyvin pieni, ja minulle kelpaa hyvinkin nykyinen Jäsenlehti. Ajattelin koko Seuran sekä taloudellista että henkistä etua, ja jäsenten omaa kehitystä, kuin nyöskin sitä propaganda työtä, minkä tällainen lehti arvatenkin tekisi.

Moni vastustava jäsen luultavasti otaksuu, että tämä uusi lehti tulisi jatkamaan Jäsenlehden entisiä, ehken vähän ikäviä traditioineja, mutta sitä en luulisi julkisen lehden tulevan tekemään. Jotain on ehken jo opittu menneiltä vuosilta, ja sitä paitsi on Seurala kaikki valta järjestää asiat niin ettei siihen tulisi otetuksi mitään toisia loukkaavaa, kiihoittavaa, riittää herättävää tahi muuta ala-arvoista. Seurallahan on valta ottaa ja valita mieluiset toimittajansa, joihin se

luottaa ja jotka ovat tehtäviinsä kykenevät, sekä myös niitä eroittaa. Sitä paitsi jokainen jäsen jo käsittää, että julki- seen, arvokkaaseen ja henkisiä asioita käsittelevään lehteen ei sovi kirjoittaa mitä tahansa, vaan että kirjoitusten tulee olla hyvin harkituja ja arvokkaita. Nykyistä Jäsenlehtä voisi sitten hyvin supistetussa muodossa käyttää ainoas- taan hallituksen välttämättömiä ja Seuran sisäistä elämää koskevia tiedonantoja ja asioita varten.

Mutta uuden teosofisen lehden perustaminen on jon- kunverran arkaluontoinen asia sen takia, että jäsenillä ja yleisöllä on käytettävänä ja tarjolla kaikille meille tuttu, arvokas »Tietäjä», jonka nykyään omistaa pieni teos. yhtiö ja joka on perustajajäseniä äänenkannattaja.

Mutta ne lukuisat jäsenet, jotka kannattavat sitä aatetta, että Seuralla tulisi olla oma lehti, uskovat, että teosofian ala on niin laaja, että valitsemalla vähän eri aloja ja järjes- tämällä ohjelmansa erilaiseksi tämä uusi lehti ei tulisi ollen- kaan häiritsemään Tietäjän tarpeellisuutta ja menestystä, vaan että molemmat lehdet voisivat täydessä sovussa ja veljellisesti palvella kansaamme, kumpikin omalla tavallaan.

Me tiedämme, että Tietäjässä on ollut ja luultavasti tulee olemaan edelleenkin enimmäkseen alkuperäisiä kirjoj- tuksia, että se on huomattavassa määrässä pyrkinyt tulkitse- maan päätoimittajansa omia käsityskantoja ja aito-suomalais- kalevalaista kulttuuria, ja että siinä vähemmässä määrässä on ollut julkaisuja yleismaailmallisesta teos. liikkeestä ja uusista pyrkimyksistä siinä. Siksi Seuran lehden tehtäväksi pitäisi asettaa pääasiallisesti ulkomaiden teos. liikkeen seu- raaminen. Lehti tulisi siten enimmäkseen sisältämään käännöksiä ja selostuksia ulkomaalaisista teos. lehdistä ja hu- matuimmista julkaisuista.

Nämät molemmat lehdet tulisivat näin muodoin liikku- maan enimmäkseen eri aloilla ja eri ohjelman mukaan täy- dentämään toinen toistaan. Edellyttäen kaikkea tätä, sen kannattavuutta, sen hyödyllisyyttä ja sen vaarattomuutta, Tietäjän kilpailijana, kannatan mitä lämpimimmän tällöisen lehden perustamista ja tulen työskentelemään sen toteutta- miseksi.

Raivolassa 9. I. 1920.

UUSI TEOSOFINEN AIKAKAUSLEHTI JO PERUSTETTU.

Jo kauan aikaa on meillä ollut vireillä kysymys teosofisen lehden perustamisesta Suomeen, joka erikoisesti seuraisi kansainvälistä teosofista liikettä ja saattaisi meidänkin syrjäisen kolkkamme totuuden etsijät läheisempään yhteyteen ulkomaiden teosofisiin virtauksiin ja Seuramme johtohenkilöihin. Tällainen tarve ja kaipaus on syntynyt laajoissa teosofisissa piireissä ja se on käynyt vuosi vuodelta yhä voimakkaammaksi, koska harvat ovat itse tilaisuudessa ulkomaisten lehtien kautta saamaan vaikutteita yleismaailmalisesta teos. liikkeestä ja koska Suomen tähän saakka ainoa teos. aikak. lehti Tietäjä, omaperäisenä, syvintä suomalaista kansallista kulttuuria edustavana julkaisuna ei tähän suuremmissa määrässä ole tarjonnut tilaisuutta.

Tämän uuden teosofisen lehden tarpeen olisi tyydyttänyt tietysti Seuran oma äänenkannattaja, jos sellainen meillä olisi. Suomen Teosofisen Seuran hallitus kyllä käsitteli äänenkannattajakysymystä, mutta ei silloin katsonut olevan syytä ryhtyä toimenpiteisiin tilattavan, Seuran ulkopuolellekin leviävän äänenkannattajan aikaansaamiseksi. Mutta asia ei jäänyt tälle asteelle. Seuran yleisessä neuvottelukokouksessa otettiin tuo äänenkannattajakysymys uudelleen esille, jolloin päätettiin, kuten ponsista näkyy, että edes jossain muodossa Seuralle olisi saatava oma äänenkannattaja tämän vuoden kuluessa. Tämän johdosta, koskei näyttänyt olevan muuta mahdollisuutta asian pikaiseksi ratkaisemiseksi, on ylisihteerimme tri John Sonck, yhdessä muutamien jäsenten kanssa ottanut alotteen uuden teosofisen lehden perustamiseen. Alkuvalmisteluissa on jo päästy niin pitkälle, että helmikuusta alkaa kerran kuussa ilmestyä teosofinen lehti TEOSOFI, jonka ohjelma on suunniteltu seuraavaksi:

- 1) *TEOSOFI* tahtoo tutustuttaa lukijoitaan ei ainoastaan teosofisiin aatteisiin ja oppeihin sekä Teosofisen Seuran tehtäviin, vaan myöskin niihin uusiin toiminta-aloihin ja virtauksiin, jotka viime aikoina ovat ulkomailla voittaneet paljon alaa ja jotka ovat herättäneet vilkasta mielenkiintoa meidänkin maassamme. Siten

- 2) *TEOSOFI aikoo julkaista valaisevia kirjoituksia kasvatusalalta, vapaamuurariliikkeestä, uudesta kirkkoliikkeestä, sekä pohtia yhteiskunnallisia ja valtiollisia kysymyksiä ja uudistussuunnitelmia teosofian valossa. Tällöin tullaan tutustuttamaan lukijoita erikoisesti presidenttimme Annie Besantin y. m. teosofisten opettajien ja johtajien ajatuksiin ja toimintaan. Samalla tarjoutuu myöskin näitä asioita harrastaville suomalaisille teosofeille tilaisuus saada ajatuksiaan julkisuuteen. Lisäksi*
- 3) *TEOSOFI tulee sisältämään kirjoituksia nykyajan henkisten virtausten eri aloilta, koettaen siten parhaansa mukaan omalla tavallaan viitoittaa tietä uuden ajan koitolle.*

TEOSOFIN julkaisijana ja vastaavana toimittajana on tri John Sonck. Toimituksen muodostavat Helmi Jalovaara (toimitussihteeri), Antti Aho ja A. R. Saarnio.

TEOSOFIN toimitus toivoo, että jäsenet parhaan kykynsä mukaan tulevat avustamaan uutta lehteämme. M. M. on lehden käytettävänä suuri joukko Väinö Valvanteen ja nimimerkki —e:n julkaisemattomia kirjoituksia.

TEOSOFI ilmestyy kerran kuussa vähintään 16 sivuisena (teksti vastaa 24:ää Tietäjän sivua). Näytenumero, joka lähetetään ilmaiseksi kaikille jäsenille, ilmestyy helmikuun kuluessa. Vuosikerran hinta on Smk. 15:—.

TEOSOFIA saa toistaiseksi tilata Teosofin konttorista, Helsinki, Vaasank. 3 B (ylin kerros) avoinna klo 5—7.

TEOSOFIN asiamiesehdot ovat: palkkio 20 0/0, tilattaessa vähintään 5 vuosik.; muuten 10 0/0. — Tilaukset ovat maksettavat käteisellä.

Asiamiehiksi haluavia pyydetään mahdollisimman pian ilmoittamaan osotteensa Teosofin konttoriin ja kuinka monta kpl. näytenumeroa haluavat ottaa myytäväksi. (Hinta 2:—)